საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს

გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა

2020 წლის 26 ივნისი **ქ. თბილისი**

დისციპლინური საქმე №124/18
მოსამართლე -- -- მიმართ
დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის თაობაზე

-- -- 2018 წლის 02 მაისის №-- საჩივრის საფუძველზე „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75^5 მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის და 75^6 მუხლის შესაბამისად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ მოსამართლე -- -- მიმართ დაიწყო დისციპლინური სამართალწარმოება და წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმება.

დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2018 წლის 05 სექტემბრის №124/18 დასკვნა საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს განსახილველად წარედგინა 2020 წლის 26 ივნისის სადისციპლინო სხდომაზე.

1. დისციპლინური დევნის დაწყების საფუძვლიანობის შემოწმება განხორციელდა საჩივრებში მითითებულ შემდეგ ფაქტებზე:

1.1. საჩივრის ავტორის განცხადებით, მოსამართლე -- -- სრულიად უსაფუძვლოდ მიიღო წარმოებაში -- -- სარჩელი, რადგანაც მისი აზრით გარიგებაში იმყოფება მის დასთან, -- --. ამასთან, მოსამართლემ უსაფუძვლოდ დააკმაყოფილა მხარის შუამდგომლობა უფლებამონაცვლის დადგენის თაობაზე.

1.2. საჩივრის ავტორი ასევე აღნიშნავს, რომ მოსამართლე განზრახ აჭიანურებს საქმის განხილვას. სრულიად უსაფუძვლოდ გადადო სასამართლო სხდომა, რადგან მოსარჩელის ადვოკატი არ იცნობდა საქმის მასალებს და ითხოვა, საქმის გადადება.

2. დისციპლინური საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების შედეგად დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები:

-- -- 2016 წლის 22 აგვისტოს სარჩელით მიმართა -- -- სასამართლოს მოპასუხეების, -- --, -- --, -- -- და -- --ის მიმართ და მოითხოვა, ბიზნეს საქმიანობაში დაბანდებული თანხის დაბრუნება, ამ თანხით მიღებული მოგების მოპასუხეებისათვის დაკისრება, სახელშეკრულებო ვალდებულების შესრულება, ვალდებულების შეუსრულებლობით გამოწვეული ზიანის ანაზღაურება და სარჩელის უზრუნველყოფის მიზნით, მოპასუხეების უძრავი ქონების დაყადაღება. საქმე განსახილველად გადაეცა მოსამართლე -- --.

2016 წლის 23 აგვისტოს განჩინებით მოსარჩელის განცხადებას სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების გამოყენების თაობაზე დაუდგინდა ხარვეზი (არ იყო წარმოდგენილი უძრავ ქონებაზე მოპასუხეების საკუთრების უფლების დამადასტურებელი დოკუმენტები).

2016 წლის 29 აგვისტოს მოსარჩელემ წარმოადგინა სადავო უძრავ ქონებაზე მოპასუხეების საკუთრების უფლების დამადასტურებელი დოკუმენტები. 2016 წლის 30 აგვისტოს განჩინებით მოსამართლე -- -- მიიჩნია, რომ ხარვეზი აღმოფხვრილი იყო მხოლოდ ნაწილობრივ და მოსარჩელეს გაუგრძელა ხარვეზის შესავსებად 2016 წლის 23 აგვისტოს განჩინებით დადგენილი საპროცესო ვადა 05 დღით. აღნიშნული განჩინება მხარეს ჩაბარდა 2016 წლის 01 სექტემბერს. სასამართლოს მიერ განსაზღვრული ვადის ფარგლებში -- -- არ წარმოადგინა საჭირო დოკუმენტები და 2016 წლის 12 სექტემბრის განჩინებით მისი განცხადება სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების გამოყენების თაობაზე დარჩა განუხილველი.

2016 წლის 20 სექტემბერს 2016 წლის 12 სექტემბრის განჩინება გაასაჩივრა მოსარჩელემ.

2016 წლის 26 სექტემბრის განჩინებით მოსამართლე -- -- დააკმაყოფილა -- -- მიერ წარმოდგენილი საჩივარი და გააუქმა -- -- სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 12 სექტემბრის განჩინება. იმავე განჩინებით, მოსარჩელის მოთხოვნა სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების გამოყენების თაობაზე დაკმაყოფილდა მხოლოდ ნაწილობრივ (მოპასუხეების წარმომადგენელს აღნიშნული განჩინება ჩაბარდა 2016 წლის 17 ნოემბერს).

2016 წლის 24 ოქტომბერს მოსარჩელის წარმომადგენლებმა განცხადებით მიმართეს სასამართლოს და იმის გამო, რომ 2 თვის მანძილზე ვერ მოხერხდა მოპასუხეებისათვის სარჩელის და თანდართული დოკუმენტების ჩაბარება, მოითხოვეს სასამართლო გზავნილის საჯარო შეტყობინების გზით გავრცელება.

მოპასუხეებმა შესაგებელი წარმოადგინეს 2016 წლის 24 ნოემბერს. 2017 წლის 09 ივნისს მოსამართლე -- -- მოხსენებითი ბარათით მიმართა -- -- სასამართლოს თავმჯდომარეს და განტვირთვის მიზნით, ითხოვა საქმის განსახილველად სხვა მოსამართლისათვის გადაცემა. საქმე განსახილველად გადაეცა მოსამართლე -- --.

2018 წლის 16 მარტის განჩინებით (მოსამართლე -- --) საქმეზე მოსამზადებელი სხდომა ჩაინიშნა 2018 წლის 20 აპრილს.

2018 წლის 20 აპრილს -- -- წარმომადგენელმა განცხადებით მიმართა სასამართლოს და მოითხოვა, მოსარჩელის ავადმყოფობის გამო საქმის განხილვის რამდენიმე კვირით გადადება.

2018 წლის 20 აპრილს შედგა სასამართლო სხდომა, რომლზეც გამოცხადდა მოსარჩელის წარმომადგენელი -- --. მან განმარტა, რომ იგი ახლახან ჩაერთო საქმეში და არ იცნობს საქმის მასალებს.

2018 წლის 20 აპრილის საოქმო განჩინებით დაკმაყოფილდა მოსარჩელის შუამდგომლობა სასამართლო სხდომის გადადების თაობაზე და საქმის განხილვა გადაიდო 2018 წლის 18 მაისს.

2018 წლის 02 მაისს მოსარჩელემ წარმოადგინა 03 შუამდგომლობა დოკუმენტების საქმეზე მტკიცებულებად დართვის თაობაზე.

2018 წლის 15 მაისს მოწინააღმდეგე მხარის, -- -- წარმომადგენელმა განცხადებით მიმართა სასამართლოს და განუმარტა, რომ მოსარჩელე იყო ადვოკატის, -- -- ძმა. ასევე, -- -- წარსულში იყო მოპასუხის წარმომადგენელი და ისინი კარგად იცნობდნენ ერთმანეთს. განმცხადებელი ითხოვდა გარკვეული დოკუმენტების საქმეზე მტკიცებულებად დართვას.

2018 წლის 18 მაისის სხდომაზე მოსამართლე -- -- განიხილა მხარეების შუამდგომლობები, მიიღო შესაბამისი საოქმო განჩინებები და საქმის განხილვა (საკუთარი ინიციატივით) გადადო 2018 წლის 26 ივნისს.

2018 წლის 26 ივნისის სასამართლო სხდომაზე არ გამოცხადდა მოსარჩელე მხარე და მოპასუხის შუამდგომლობის საფუძველზე, მოსამართლემ მიიღო დაუსწრებელი გადაწყვეტილება მოსარჩელის გამოუცხადებლობის გამო სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ.

წინამდებარე დასკვნის მომზადების დროისთვის აღნიშნული გადაწყვეტილება არ გასაჩივრებულა.

2017 წლის მეორე ნახევრის სტატისტიკური მონაცემების მიხედვით, მოსამართლე -- -- განსახილველად გადაცემული ქონდა 413 საქმე, რომელთაგანაც დაასრულა 293 საქმის განხილვა (70.9%).

3. დამოუკიდებელი ინსპექტორის დასკვნა:

-- -- 2018 წლის 02 მაისის №-- საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები შეიცავს მოსამართლე -- -- მიერ „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75[1] მუხლის მე-2 პუნქტის „დ“ ქვეპუნქტით (2020 წლის 1 იანვრამდე მოქმედი რედაქცია) გათვალისწინებული გადაცდომის, „საქმის განხილვის უსაფუძვლო გაჭიანურების“ ჩადენის ნიშნებს.

4. საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების სამართლებრივი შეფასება:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75[1] მუხლის მე-8 პუნქტი განსაზღვრავს მოსამართლის დისციპლინური გადაცდომის სახეებს. იმისათვის, რომ დადგინდეს ჰქონდა თუ არა ადგილი მოსამართლის მიერ შესაბამისი გადაცდომის ჩადენის ფაქტს საჭიროა სამართლებრივი შეფასება მივცეთ მოცემულ საქმეზე დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს და შევაფასოთ კონკრეტული ფაქტები შეიცავენ თუ არა დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს.

4.1. „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75[1] მუხლის მე-8 პუნქტის „ვ.ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, დისციპლინურ გადაცდომად ჩაითვლება „მოსამართლის მიერ საქართველოს საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი ვადის არასაპატიო მიზეზით არსებითად დარღვევა.“

მოსამართლის მიერ საპროცესო კანონმდებლობით განსაზღვრული ვადის დარღვევაზე მსჯელობისას აუცილებელია ყურადღება მიექცეს ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლს (რომელიც მოიცავს სამართლიანი სასამართლოს მიერ საქმის გონივრულ ვადაში განხილვის უფლებას) და იმ კრიტერიუმებს, რასაც ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო იყენებს მე-6 მუხლის დარღვევის დადგენის დროს (საქმის განხილვის გონივრული ვადის დარღვევის გამო).

ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლთ უზრუნველყოფილი უფლებების განხორციელების კუთხით საქართველოს საპროცესო კანონმდებლობით გათვალისწინებულ სამოქალაქო საქმის განხილვის ვადებს მნიშვნელოვანი ფუნქცია გააჩნია. ამას ადასტურებს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს №3/1/531 გადაწყვეტილებაში მოყვანილი მსჯელობა - „ვადებს მნიშვნელოვანი წესრიგი შეაქვს სამართლიანი სასამართლოს უფლებით სარგებლობის პროცესშიც. დრო სამართლიანი სასამართლოს უფლებას გასდევს მთლიანად უფლებით სარგებლობის განმავლობაში. ხშირ შემთხვევაში, ამ უფლებით სარგებლობის შესაძლებლობა თავიდანვე გარკვეული დროით არის პირობადებული – ამა თუ იმ უფლების, ინტერესის დასაცავად სასამართლოსადმი მიმართვა უფლების დარღვევიდან გარკვეული ვადით არის შეზღუდული (მაგალითად, საარჩევნო უფლების დაცვისას). ასევე კანონმდებლობა ვადებით ზღუდავს სამართლიანი სასამართლოს უფლების ისეთი უმნიშვნელოვანესი კომპონენტების გამოყენებას, როგორებიცაა – სასამართლოს გადაწყვეტილების ზემდგომ ინსტანციებში გასაჩივრების უფლება. სამოქალაქო საპროცესო კანონმდებლობაც განსაზღვრავს სასამართლოში საქმეთა განხილვის წესს და მათ შორის ვადებს,

რომლის განმავლობაშიც მხარემ უნდა შეასრულოს მოქმედება, წინააღმდეგ შემთხვევაში, იგი კარგავს ამ მოქმედების მოგვიანებით შესრულების უფლებას.“

იმისათვის, რომ წინასწარი მოკვლევის შედეგად გამოვლენილი ფაქტობრივი გარემოებები სათანადოდ შეფასდეს და დადგინდეს, რამდენად შეიცავს მოსამართლის ქმედება შესაბამისი პუნქტით განსაზღვრული დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს, აუცილებელია განისაზღვროს, რა შემთხვევაში ჩაითვლება მოსამართლის მიერ საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი ვადის დარღვევა „არასაპატიოდ“. ამ თვალსაზრისით განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75[1] მუხლის მე-8 ნაწილის „ვ.ა“ ქვეპუნქტის მეორე წინადადება, სადაც კანონმდებელი პირდაპირ ადგენს მოსამართლის დისციპლინური პასუხისმგებლობის გამომრიცხავ ობიექტურ გარემოებებს. ამ ნორმის თანახმად, „...ვადის დარღვევის მიზეზი არასაპატიოდ არ ჩაითვლება, თუ მოსამართლემ აღნიშნული ვადის დაცვა ობიექტურ გარემოებათა (საქმეთა სიმრავლე, საქმის სირთულე და სხვ.) გამო ვერ შეძლო.“ სხვა შემთხვევაში, განსაკუთრებით მაშინ, თუ მოსამართლის ბრალეულ ქმედებას მოჰყვა საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი ვადის დარღვევა და ამ დარღვევამ არსებითად შელახა მხარეების კონსტიტუციური უფლებები, მიჩნეულ შეიძლება იქნას, რომ სახეზეა მოსამართლის მიერ დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი. დისციპლინური გადაცდომის დადგენისას ყურადღება უნდა მიექცეს ასევე იმას, თუ რამდენად დააზიანა მოსამართლის ქმედებამ სასამართლოს ან/და საჯარო ინტერესები და რამდენად შეეზღუდა მხარეს ზემდგომი ინსტანციისათვის მიმართვის შესაძლებლობა.

როდესაც საჩივარი ეხება საქმის განხილვის ვადის დარღვევას, აუცილებელია განისაზღვროს, თუ როდიდან უნდა დაიწყოს საქმის განხილვის ვადის ათვლა - როგორც წესი საქმის განხილვის დაწყების თარიღად ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო მიიჩნევს - სარჩელის/შესაბამისი განცხადების განსჯად/უფლებამოსილ სასამართლოში წარდგენის დროს (Poiss v. Austria, 50; Bock v. Germany, §35).

საქმის განხილვის დაწყების შემდეგ იყო თუ არა საქმის განხილვის ვადები დარღვეული „არასაპატიოდ“ („საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75[1] მუხლის მე-8 ნაწილის „ვ.ა“ ქვეპუნქტის მეორე წინადადებით გათვალისწინებული ობიექტური გარემოებების ჭრილში) უნდა შეფასდეს ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს სასამართლო პრაქტიკით დადგენილი კრიტერიუმების შესაბამისად, კერძოდ: 1) საქმის სირთულე, რომელიც შეიძლება დაკავშირებული იყოს, როგორც საქმის ფაქტობრივ, ისე სამართლებრივ სირთულესთან (Katte Klitsche de la Grande v. Italy, §55; Papachelas v. Greece, §39); რომელიც შეიძლება დაკავშირებული იყოს რამდენიმე მხარის საქმეში ჩაბმასთან (H. V. United Kingdom, §72); მტკიცებულებების გამოკვლევასთან (Human v. Poland, §63) და ა.შ. ამასთან, იმ შემთხვევაშიც როდესაც საქმე თავისი არსით სირთულით არ ხასიათდება, თუმცა ეროვნული კანონმდებლობა არ არის ნათელი ამ გარემოებამაც შეიძლება საქმის განხილვის უსაფუძვლო გაჭიანურება გამოიწვიოს (Lupeni Greeck Catholic Parish and others v. Romania, §150); 2) მხარეთა მოქმედებები, რაც გულისხმობს მაგალითად, ადვოკატთა ხშირ ცვლილებას (Koenig v. Germany, §103), შუამდგომლობებს, რომელიც გამიზნულია პროცესის გასაჭიანურებლად, ან უბრალოდ დაკავშირებულია გარკვეულ ვადებთან (Acquaviva v. France, §61), ასევე სხვა მოქმედებები, რომელიც უკავშირდება საქმის განხილვის ვადის გაგრძელებას; 3) საქმის განმხილველი მოსამართლის მოქმედებები, ყურადღება უნდა მიექცეს ხანგრძლივი დროის განმავლობაში მოსამართლის მიერ საპროცესო მოქმედების შეუსრულებლობას/ჩაუტარებლობას (Pafitis and others v. Greece, §93; Tiece v. San Marino, §31; Suermeli v. Germany, §129).

თუმცა, აქვე ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმ გარემოებაზე, რომ ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს განმარტებით, საქმის განხილვის ვადის გონივრულობა უნდა შეფასდეს ყოველ საქმეზე კონკრეტული გარემოებების გათვალისწინებით (Frydlender v. France, §43) და ერთიანობაში ყველა საპროცესო მოქმედების მხედველობაში მიღების შედეგად (Koenig v. Germany; §98).

საქმის განხილვისა და გადაწყვეტის ვადა უნდა იძლეოდეს საქმის გარემოებების სრულყოფილი გამოკვლევის ობიექტურ შესაძლებლობას. ამიტომ სამართალწარმოების ხანგრძლივობის გონივრულობა უნდა შეფასდეს საქმის კონკრეტული გარემოებების საფუძველზე (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება №3/2/577).

მოსამართლეთა ქცევის ბანგალორის პრინციპების კომენტარების მიხედვით, სასამართლოს აკისრია ვალდებულება შეასრულოს საკუთარი ვალდებულებები ეფექტურად და მიუკერძოებლად. სასამართლომ აქტიური როლი უნდა შეასრულოს სამართალწარმოების დროულად განხორციელებაში და იმავდროულად პატივი უნდა სცეს მხარეების უფლებებს. მხარეებს უფლება აქვთ მათი სარჩელი გონივრულ ვადაში იყოს განხილული სამართლიანი სასამართლოს მიერ. მოსამართლის უპირველესი ვალდებულებაა სამოსამართლო უფლებამოსილების შესრულება, რომელთა ძირითადი ელემენტიც არის საქმეების განხილვა და გადაწყვეტილების გამოტანა. მოსამართლე საქმის წარმოების დასაწყისიდანვე უნდა აკონტროლებდეს სამართალწარმოების ვადებს და მის ხანგრძლივობას, მკაფიოდ უნდა განსაზღვრავდეს პროცესუალური მოქმედებების თარიღებს. საპროცესო ვადის დარღვევამ არ უნდა შეუქმნას საფრთხე მართლმსაჯულების განხორციელებას.

მოცემულ შემთხვევაში, მოსამართლე -- -- წარმოადგენს სამოქალაქო საქმეთა განმხილველ მოსამართლეს შესაბამისად, დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შეფასებისას ყურადღება უნდა მიექცეს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსით განსაზღვრულ საქმის განხილვის შესაბამის ვადებს.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, სასამართლო სამოქალაქო საქმეს განიხილავს განცხადების მიღებიდან არაუგვიანეს 2 თვისა. განსაკუთრებით რთული კატეგორიის საქმეზე მისი განმხილველი სასამართლოს გადაწყვეტილებით ეს ვადა შეიძლება გაგრძელდეს არაუმეტეს 5 თვისა, გარდა ალიმენტის გადახდევინების, დასახიჩრებით ან ჯანმრთელობის სხვა დაზიანებით ან მარჩენალის სიკვდილით გამოწვეული ზიანის ანაზღაურების, შრომითი ურთიერთობებიდან, „საცხოვრებელი სადგომით სარგებლობისას წარმოშობილი ურთიერთობების შესახებ“ საქართველოს კანონიდან გამომდინარე მოთხოვნებისა და უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვის შესახებ საქმეებისა, რომლებიც განხილული უნდა იქნეს არაუგვიანეს 1 თვისა. ამასთან, ამავე მუხლის მე-3[1] პუნქტის თანახმად, ამავე კოდექსის 184-ე მუხლით გათვალისწინებულ შემთხვევებში სამოქალაქო საქმეები განიხილება მოპასუხისათვის გზავნილის ჩაბარების დამადასტურებელი დოკუმენტის სასამართლოში წარდგენიდან ან მოპასუხისათვის გზავნილის საჯარო შეტყობინებით ჩაბარებიდან არა უგვიანეს 45 დღისა, ხოლო განსაკუთრებით რთული კატეგორიის საქმეებზე განმხილველი სასამართლოს გადაწყვეტილებით ეს ვადა შეიძლება გაგრძელდეს არა უმეტეს 60 დღისა.

მოსამართლე -- -- საქმეს განიხილავდა 2017 წლის 09 ივნისიდან 2018 წლის 26 ივნისამდე, 12 თვის განმავლობაში. მთლიანად, საქმის განხილვა მიმდინარეობდა 2016 წლის 17 ნოემბრიდან 2018 წლის 26 ივნისამდე, 1 წლის და 07 თვის მანძილზე. საქმის მასალების გაცნობის შედეგად დადგინდა, რომ თავდაპირველად საქმეს განიხილავდა მოსამართლე -- --, რომელსაც საქმე გადაცემული ქონდა 2016 წლის 17 ნოემბრიდან 2017 წლის 09 ივნისამდე, 07 თვის განმავლობაში. შესაბამისად, მოსამართლე -- -- მიერ საქმის განხილვის გაჭიანურების „საფუძვლიანობის“ შემოწმებისას ყურადღება უნდა მიექცეს იმ ფაქტს, რომ მას საქმე გადაეცა უკვე გაჭიანურებულ მდგომარეობაში. მოსამართლე -- -- მიერ საქმის განხილვის 05 თვიანი ვადის დარღვევა კი მოხდა 07 თვით.

საქმის მასალებით დასტურდება, რომ -- -- განიხილა მხარეების შუამდგომლობები, საქმეზე ჩაატარა რამდენიმე მთავარი სხდომა და უზრუნველყო ყველა იმ საპროცესო მოქმედებების განხორციელება, რომელიც საჭირო იყო საქმის დროულად დასრულებისათვის.

აღსანიშნავია, რომ მოსამართლის ქმედებას არ გამოუწვევია მოსარჩელის ან მოწინააღმდეგე მხარის საპროცესო უფლების შელახვა/შეზღუდვა (მათ შორის არც ზემდგომი ინსტანციისათვის მიმართვის უფლება).

იუსტიციის უმაღლესმა საბჭომ გაითვალისწინა მოყვანილი არგუმენტები, ასევე მოსამართლის დატვირთვა და აღნიშნულის გათვალისწინებით მიიღო შესაბამისი გადაწყვეტილება.

4.2. საჩივრის ავტორის პრეტენზია ასევე ეხებოდა მოსამართლის მიერ მიღებული განჩინებების კანონიერების საკითხს. საჩივრის ავტორის მტკიცებით, მოსამართლის მიერ სარჩელის წარმოებაში მიღების ფაქტი ადასტურებდა მოსამართლის მიკერძოებულობასა და მოწინააღმდეგე მხარესთან კავშირში ყოფნას.

ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმ გარემოებაზე, რომ საქართველოს კონსტიტუციის 63-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, არავის არა აქვს უფლება მოსთხოვოს მოსამართლეს ანგარიში კონკრეტულ საქმეზე. „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის მე-7 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, მოსამართლე თავის საქმიანობაში დამოუკიდებელია. მოსამართლე ფაქტობრივ გარემოებებს აფასებს და გადაწყვეტილებებს იღებს მხოლოდ საქართველოს კონსტიტუციის, საერთაშორისო სამართლის საყოველთაოდ აღიარებული პრინციპებისა და ნორმების, სხვა კანონების შესაბამისად და თავისი შინაგანი რწმენის საფუძველზე. ამასთან, „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75^{10} მუხლის მე-5 პუნქტის თანახმად, დისციპლინური სამართალწარმოების დროს დაუშვებელია მოსამართლის მიერ გამოტანილი აქტების კანონიერებაზე ზედამხედველობა.

შესაბამისად, საქართველოს იუსტიციის საბჭო არ არის უფლებამოსილი იმსჯელოს, მოსამართლის მიერ თავისი შინაგანი რწმენის საფუძველზე მტკიცებულებათა შეფასების შედეგად გამოტანილი გადაწყვეტილების კანონიერებაზე. რაც შეეხება საჩივრის ავტორის განცხადებას, რომ მოსამართლე და მოსარჩელე ერთმანეთთან გარიგებაში იყვნენ, ამ ვარაუდის დამადასტურებელი დოკუმენტი არც საქმის მასალებში იქნა მოძიებული და არც საჩივრის ავტორის მიერ ყოფილა წარმოდგენილი.

5. საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს მიერ გადაწყვეტილების მიღების სამართლებრივი საფუძვლები:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75^{12} მუხლის მეორე პუნქტის თანახმად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭო იღებს დასაბუთებულ გადაწყვეტილებას მოსამართლის მიმართ დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ დისციპლინური საქმის გამოკვლევის შედეგად მოსამართლის მიერ ამ კანონით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი ან ბრალეული ჩადენა არ დადასტურდა.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 50-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, სადისციპლინო საკითხზე გადაწყვეტილება მიღებულად ითვლება, თუ მას ფარული კენჭისყრით მხარს დაუჭერს საბჭოს სრული შემადგენლობის არანაკლებ 2/3-ისა.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესმა საბჭომ დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ საჩივარზე შესაბამისი გარემოებების შესწავლისა და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შეფასების შედეგად მიიჩნია, რომ არ არსებობს „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75^{1} მუხლის მე-8 პუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი. შესაბამისად, 2020 წლის 26 ივნისის სადისციპლინო სხდომაზე ჩატარებული ფარული კენჭისყრის შედეგად (სადისციპლინო სხდომაზე დამსწრე იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 12 წევრთაგან 9 ხმით), მიიჩნია, რომ მოსამართლე -- -- მიმართ უნდა შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესმა საბჭომ იხელმძღვანელა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 50-ე მუხლით,75[12] მუხლის მეორე პუნქტით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა:

დისციპლინურ საქმეზე №124/18 მოსამართლე -- -- მიმართ შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება.

გიორგი მიქაუტაძე

საქართველოს იუსტიციის
უმაღლესი საბჭოს მდივანი